

førsler af Varer kan medføre“. Det ærede Medlem har ingen Grund til at forudsætte, at der vil ske den fattige Befolkning noget i Retning af Udplyndring, derved at man fastholder Kravet om at komme bort fra Loven af 7. August 1914 indenfor en rimelig Tidsfrist.

Til det ærede 16de landstingsvalgte Medlem (Trier) vil jeg blot bemærke, at jeg tror, at den Stilling, Landstinget ved denne Lejlighed indtager, vil ogsaa rent konstitutionelt meget vel kunne forsvares. Naar Folketingets Flertal efter min Opfattelse svigter sin Pligt i Retning af at være med til at kræve, at Rigsdagen bliver genindsat i sin fulde Myndighed, og Folketingets Mindretal tager denne Fordring op, saa risikerer Landstinget ikke noget af sin Ære ved at støtte dette Mindretal.

Naar jeg saa mørkt paa Fremtiden, syntes den højtærede Finansminister at mene, at jeg derved særlig tænkte paa det kommende Finansaar. Det gør jeg egentlig ikke. I det kommende Finansaar vil Indtægterne formentlig gaa meget rigeligere ind, end man kan vente, at de vil gøre i Fremtiden, idet jo Indtægterne baseres paa det forudgaaende Aar. Nej, det, jeg frygter for, er Fremtiden udover det næste Finansaar, thi det trøster ikke mig meget, at den højtærede Minister anfører, at en saadan Udgift som Udgiften til Renter ikke vil have saa meget at betyde i Fremtiden, naar man kommer til at regne med et meget større Budget end hidtil. Medens vi sidste Aar før Krigen havde et Budget paa omtrent 120 Millioner, venter den højtærede Minister, at man i Fremtiden vil faa et Budget paa 200 Millioner, og saa er Udgiften til Renterne et forholdsvis mindre Beløb af disse Indtægter; men det trøster mig, som sagt, ikke. Vel er jeg ganske klar over, at Udgifterne vil blive meget større i Fremtiden, end de har været hidtil, og det er meget muligt, at vi paa den Side af Regnskabet kan komme op til 200 Millioner, men om vi ogsaa paa Indtægtssiden kan komme saa højt op i Fremtiden, naar alle Indtægter gaar ned, og Skatterne trykker Erhvervene af alle Slags, det anser jeg for meget tvivlsomt.

Den højtærede Finansminister udtalte saa gentagne Gange, at han vægrede sig ved at tro, at Landstinget skulde lade det komme til et Brud ved denne Lejlighed. Mon det ikke skulde kunne falde den højtærede Finansminister ind at tænke, at man fra Landstingets Side kunde undre sig over, at Regeringen vil lade det komme til et Brud, naar der ikke stilles andre Fordringer

til Ministeriet end den, at det skal imødekomme en rimelig Fordring om igen at lade Rigsdagen indtræde i sine Rettigheder? Det forekommer mig, at der er al Grund for os til at mene, at det var mærkeligt, om Regeringen vilde lade det komme til et Brud derpaa, og det især da den egentlige Grund til Brudet fra Ministeriets Side jo er den rent formelle Betragning, at Spørgsmaalet om Loven af 7. August 1914 og Statslaanet ikke har nogen som helst Forbindelse. For det første er det ikke rigtigt, i hvert Fald ikke helt rigtigt, for man kan ikke bestride, at Rigsdagen under sine Forhandlinger saavel om finansielle Forhold som andre Forhold er anderledes stillet, naar den kan forhandle frit, end naar den forhandler under Trykket af, at Regeringen sidder inde med en Magt, som den kan benytte, hvis den ikke opnaar tilfredsstillende Indrømmelser fra Rigsdagens Side. Men selv om der ikke var en saadan Forbindelse, synes det mig underligt, at Regeringen kan lade det strande paa et saadant Spørgsmaal, der er en ren Formalisme.

Den højtærede Indenrigsminister har forstaaet mine Udtalelser, som om det var „Stille før Stormen“, og det er meget muligt, at Stormen kan komme. Den vil utvivlsomt komme, dersom Regeringen ønsker, at den skal komme. Dersom Regeringen altsaa tager den Stilling, at den ikke vil imødekomme det rimelige Krav fra Rigsdagens Side om at blive genindsat i sine grundlovsmæssige Rettigheder, saa kommer Stormen, men det er Regeringens egen Sag, om den vil have den paa den Maade eller ikke. Jeg for mit Vedkommende er ikke det fjerneste oplagt til Ministerstormeri, og jeg tror at kunne sige det samme for mit Partis Vedkommende, og det skulde være mærkeligt, om det konservative Folkeparti i Øjeblikket egentlig skulde være optaget af at virke for at kaste Ministeriet. Dersom Ministeriet gaar sin Vej, er det, fordi det vil gaa. Dersom det kastes, er det, fordi det kaster sig selv, og det kan naturligvis ingen forhindre.

Saa vilde den højtærede Indenrigsminister belære mig om, at Loven af 7. August 1914, ligesom enhver anden Lov, ikke kan ophæves uden samstemmig Beslutning af Rigsdagens to Ting. Det er jeg fuldstændig klar over, det ved jeg meget vel. Men det, man har forlangt fra vor Side, er, at Regeringen i den Henseende skal føle sit Ansvar og fremsætte et saadant Lovforslag eller i hvert Fald stille sig imødekommende, hvis der fra anden Side kommer et saadant Lovforslag, naar det